

**Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez Vittoria Di Bucciego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich****(Sprawa T-312/04)**

(2004/C 262/85)

*(Język postępowania: francuski)*

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Vittoria Di Bucciego, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej, przyznającej skarżącemu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej w ramach procesu przyznawania awansów 2003, utrzymanej w mocy i tym samym uznanej za ostateczną przez decyzję organu powołującego, stanowiącą o oddaleniu skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, nie przyznającej skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, przyznającej skarżącemu w sumie 20 punktów w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy zasług urzędników grupy zaszeregowania A5 w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w ramach procesu przyznawania awansów 2003 oraz, w każdym razie, decyzji odmawiającej wpisania jego nazwiska na te listy;
- stwierdzenie nieważności, o ile zachodzi taka potrzeba, decyzji odrzucającej skargę;
- obciążenie kosztami strony pozwanej.

*Zarzuty i główne argumenty*

Zarzuty i argumenty podniesione w tej sprawie są podobne do przytoczonych w sprawie T-311/-4, José Buendia Sierra przeciwko Komisji.

**Skarga wniesiona dnia 30 lipca 2004 r. przez Hewlett-Packard GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich****(Sprawa T-313/04)**

(2004/C 262/86)

*(Język postępowania: niemiecki)*

Dnia 30 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez Hewlett-Packard

GmbH, z siedzibą w Böblingen (Niemcy) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikami procesowymi strony skarżącej są Fabienne Boulanger, Marius Mrozek i Michael Tervooren, adwokaci.

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 06/02 z dnia 7 kwietnia 2004 r. orzekającej, że w danym wypadku zwrot (należności celnych) nie jest uzasadniony.

*Zarzuty i główne argumenty:*

Dnia 21 grudnia 1995 r. strona skarżąca dokonała odprawy celnej swoich towarów pochodzących z Singapuru (drukarki i tonery) znajdujących się w składzie celnym celem wprowadzenia ich na obszar celny Wspólnoty. W związku z odprawą celną tych towarów powstał dług celny. Zgodnie z oświadczeniem strony skarżącej odprawa celnej została dokonana dnia 21 grudnia 1995 r., aby zapewnić sobie możliwość skorzystania z preferencyjnych stawek opłat celnych obowiązujących do dnia 31 grudnia 1995 r. Według stanu prawnego z dnia odprawy celnej, od dnia 1 stycznia 1996 r. miały obowiązywać wyższe stawki opłat celnych za odprawę celną celem wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty. Na mocy rozporządzenia nr 3009/95 (\*) z dniem 1 stycznia 1996 r. zostało wprowadzone zwolnienie z opłat celnych towarów o identycznym numerze celnym jak towary strony skarżącej.

W listopadzie 1996 r. strona skarżąca złożyła do niemieckiego organu celnego wniosek żądając zwrotu żądanej kwoty. Wniosek został oddalony. Za zgodą strony skarżącej niemiecki organ celny przedłożył sprawę do rozstrzygnięcia Komisji.

Strona skarżąca powołuje się na art. 239 kodeksu celnego i podnosi, że Komisja dokonując opóźnionej publikacji oraz poprzez zaniechanie odpowiednio wcześniejszego ogłoszenia celowo antydatowanego rozporządzenia nr 3009/95, pozostającego w związku z rozporządzeniem Rady nr 3093/95 (\*\*) z dnia 22 grudnia 1995 r., opublikowanym dopiero 21 lutego 1996 r., naruszyła zasadę przewidywalności działań Organów Wspólnoty i tym samym zasadę pewności prawa.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że miało miejsce naruszenie art. 12 rozporządzenia Rady nr 2658/87 (\*\*\*), który przewiduje obowiązek publikacji pełnej wersji nomenklatury scalonej do dnia 31 października danego roku na rok następny. Właśnie ten przepis ma zdaniem strony na celu zapewnienie niezawodnego informowania uczestników obrotu o planowanych zmianach prawa mających konsekwencje finansowe i stanowi z tego względu podstawę bezpiecznego planowania dla obywateli Wspólnoty, umożliwiając im dostosowanie swoich działań do nowej regulacji.

Ponadto strona skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła względem strony skarżącej obowiązek staranności nie informując strony we właściwym czasie o kolejnych zaplanowanych zmianach nomenklatury scalonej. Poza tym, zdaniem strony Komisja wydała zaskarżoną decyzję na podstawie obiektywnie nieistniejących okoliczności, nadużywając swobody oceny na niekorzyść strony skarżącej. Wreszcie strona skarżąca podnosi, że nie działała w sposób oczywiście niedbały ani z zamiarem oszustwa.

- (<sup>1</sup>) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3009/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające załącznik I rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 319, str. 1).
- (<sup>2</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3093/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiające stawki celne, które mają być stosowane przez Wspólnotę, wynikające z negocjacji w ramach art. XXIV.6 GATT w następstwie przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 334, str. 1).
- (<sup>3</sup>) Rozporządzenie Rady (EWG) 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1).

### **Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-314/04)**

(2004/C 262/87)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Republikę Federalną Niemiec, reprezentowaną przez Clausa-Dietera Quassowskiego i Christoph von Donata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zakomunikowanej pismem Dyrektoriatu Generalnego ds. Polityki Regionalnej z dnia 17 maja 2004 r. w zakresie, w którym udział Wspólnot w finansowaniu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego programu na lata 1997 – 1999 w Północnej Nadrenii Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005/ARINCO nr 97.DE.16.005) przeprowadzanego w ramach celu 2 został zmniejszony do kwoty 319.046.236,76 EUR i odmówiono wypłaty na rzecz władz niemieckich ostatniej raty w wysokości 5.488.569,24 EUR;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

#### *Zarzuty i główne argumenty*

Skarżąca zarzuca w trybie art. 230 WE naruszenie wtórnego prawa wspólnotowego i ogólnych zasad prawa, naruszenie zakresu uznania Komisji, jak również błędne uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła do kwoty 319.046.236,76 EUR udział Wspólnot w finansowaniu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego programu na lata 1997–1999 w Północnej Nadrenii Westfalii (EFRR nr 97.02.13.005/ARINCO nr 97.DE.16.005) przeprowadzanego w ramach celu 2 i odmówiła wypłaty na rzecz władz niemieckich ostatniej raty w wysokości 5.488.569,24 EUR. Okolicznościami towarzyszącymi zmniejszeniu udziału jest niższe wykorzystanie programu w zakresie niektórych działań i wyższe wykorzystanie programu w zakresie innych działań w porównaniu z indykatywnym planem finansowym. Wyrównanie nie nastąpiło w ramach danych priorytetów programu, ale w programie jako całości.

Komisja jest zdania, że możliwe jest przesunięcie (transfer) pomiędzy działaniami, jednakże nie pomiędzy priorytetami programu, względnie przesunięcie między priorytetami wymagałoby wcześniejszej, ponownej decyzji Komisji. Reguła ta obowiązuje również w przypadku faktycznie wyższych wydatków w ramach zatwierdzonego programu, które nie byłyby związane z wnioskiem o zwiększenie udziału EFRR.

Rząd federalny ocenia przesunięcia jako merytorycznie uzasadnione. Rząd ten twierdzi, że nieznaczne w swym zakresie przesunięcia służyły lepszemu osiągnięciu wspólnotowych celów wsparcia. Brak jest podstaw do zmniejszenia udziału. W szczególności nie można uzasadniać zmniejszenia zatwierdzonego udziału EFRR tym względem, że właściwe władze i instytucje w kraju związkowym Północnej Nadrenii Westfalii elastycznie stosowały indykatywny plan finansowy programu interwencji strukturalnych Wspólnoty w obszarach objętych celem 2 w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 31 grudnia 1999 r. Mając na uwadze powyższe, zmniejszenie należnego salda narusza prawo wspólnotowe.

Rząd federalny wskazuje ponadto, że Komisja zawężyła, niezgodnie z celem pomocy, zakres możliwości działania Państwa Członkowskiego lub właściwych władz i instytucji lokalnych w wyniku tego, że nie dopuszcza elastyczności na poziomie priorytetów nawet wtedy, kiedy pod koniec okresu wsparcia nie można już uzyskać formalnego zatwierdzenia Komisji.

### **Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Wam spa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa T-316/04)**

(2004/C 262/88)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. Wam spa reprezentowana przez adwokata Ernesto Giulianiego wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.